

Ang Apocalipsis ni Jesucristo - Bilang Tatlo

Pagbubunyag ng mga Batayang Propetiko: Isang Pag-aaral hinggil sa Kapahayagan at sa Landas ng Katotohanan

Jeff Pippenger

2023-08-21

Sa gayon, sa pagsasaliksik sa bukirin at sa paghuhukay para sa mahahalagang hiyas ng katotohanan, nakikilala ang mga nakatagong kayamanan. Di-inaasahan, nasusumpungan natin ang mahalagang batong mineral na dapat tipunin at ingatan. At ang pagsasaliksik ay dapat ipagpatuloy. Hanggang ngayon, malaking bahagi ng kayamanang natagpuan ay nakahimlay malapit sa ibabaw, at madali itong nakuha. Kapag ang pagsasaliksik ay maayos na isinasagawa, ginagawa ang bawat pagsisikap upang mapanatili ang dalisay na pag-unawa at puso. Kapag ang isip ay nananatiling bukas at walang patid na nagsusuyod sa larangan ng kapahayagan, matatagpuan natin ang masasaganang deposito ng katotohanan.

Ang mga dating katotohanan ay mahahayag sa mga panibagong anyo, at lilitaw ang mga katotohanang hindi napansin sa pagsasaliksik. Ang mga makapangyarihang katotohanan ay inilibing sa ilalim ng mapanlinlang na pangangatwiran ng kamalian, ngunit masusumpungan ang mga ito ng masakap na tagasaliksik. Habang kanyang nasusumpungan at binubuksan ang kamalig ng mga mahalagang hiyas ng katotohanan, hindi iyon pagnanakaw; sapagkat ang lahat ng nagpapahalaga sa mga hiyas na ito ay maaaring magtaglay ng mga ito, at sila man ay magkakaroon ng isang kamalig na mabubuksan para sa iba. Ang nagbabahagi ay hindi inaalisan ang sarili ng kayamanan; sapagkat habang sinusuri niya ito upang maiharap ito sa paraang makaakit sa iba, siya'y nakasusumpung ng mga bagong kayamanan. . . .

Yaong mga humaharap sa bayan bilang mga tagapagturo ng katotohanan ay dapat tumalakay sa mga dakilang paksa. Hindi nila dapat ubusin ang mahalagang panahon sa pakikipag-usap tungkol sa mga mabababaw na paksa. Pag-aralan nila ang Salita, at ipangaral ang Salita. Nawa'y ang Salita ay nasa kanilang mga kamay na gaya ng isang matalim na tabak na may dalawang talim. Nawa'y ito ang magpatotoo sa mga katotohanang nakalipas at ipakita ang mangyayari sa hinaharap.

“Higit na liwanag ang sisinag sa lahat ng dakilang katotohanan ng propesiya, at makikita ang mga ito sa kasariwaan at kaningningan, sapagkat ang mga maningning na sinag ng Araw ng Katuwiran ay magpapaliwanag sa kabuuan.” Manuscript Releases, tomo 1, 37-40.

Naniniwala ako na ngayon ay nailatag ko na, sa pamamagitan ng mga naunang artikulo, ang sapat na mga representasyong propetiko upang magkaroon tayo ng mabuting puntong sanggunian habang sinisimulan nating tahakin ang Aklat ng Apocalipsis. Kung binabasa mo ang mga artikulong ito sa internet, inaasahan kong nauunawaan mong ang mga artikulo ay sunud-sunod ayon sa petsa. Nauunawaan ko na may mga sumusubaybay sa mga artikulo na pamilyar na sa karamihan ng aking ibinabahagi, at sa kanila ay ipinapaabot ko ang aking paumanhin sa lahat ng pag-uulit. Pinagsisikapang kong magbigay ng sapat na batayang biblikal para sa mga katotohanang

ating tinatalakay, upang ang sinumang bago sa mga prinsipyong ginagamit ng Future for America ay makaunawa at manatiling nakikibahagi, bagaman maaaring hindi pa sila ganoon kapamilyar sa mga konseptong ito tulad ng marami sa atin na pamilyar na rito.

May ilang lubhang makapangyarihang katotohanan—na hanggang kamakailan lamang ay hindi ko pa nakikilala—na nabuksan sa aklat ng Pahayag. Maaari ko sanang basta ilantad sa publiko ang mga katotohanang ito nang hindi muna nagsisikap maglatag ng isang batayang propetiko bago ko ibahagi, ngunit ang mga katotohanang ito ay napakabago at napakaseryoso kaya hindi ako naging handang magbahagi nang walang isang saligan na maaaring pagpatungan ng mga katotohanang ito, na aking pinaniniwalaang kinakatawan bilang ang pagbubukas ng mga selyo ng Pahayag na nagaganap bago magsara ang panahong palugit.

At sinabi niya sa akin, Huwag mong tatakan ang mga salita ng propesiya ng aklat na ito; sapagkat malapit na ang panahon. Ang di-matuwid, magpatuloy na maging di-matuwid; at ang marumi, magpatuloy na maging marumi; at ang matuwid, magpatuloy na maging matuwid; at ang banal, magpatuloy na maging banal. Apocalipsis 22:10, 11.

Ipinahayag ni Jesus ang isang prinsipyo hinggil sa pagtuturo ng katotohanan, na aking pinaniniwalaang naaangkop dito. Ang prinsipyong ito ay nakapaloob sa pagtukoy sa gawain ng Espiritu Santo.

At pagdating niya, kanyang susumbatan ang sanlibutan tungkol sa kasalanan, at tungkol sa katuwiran, at tungkol sa hatol: Tungkol sa kasalanan, sapagkat hindi sila sumasampalataya sa akin; tungkol sa katuwiran, sapagkat ako'y paroroon sa aking Ama, at hindi na ninyo ako makikita; tungkol sa hatol, sapagkat ang pinuno ng sanlibutang ito ay nahatulan na. Marami pa akong sasabihin sa inyo, ngunit ngayon ay hindi pa ninyo mapapasan ang mga iyon. Gayunman, pagdating niya, ang Espiritu ng Katotohanan, kayo'y papatnubayan niya sa buong katotohanan; sapagkat hindi siya magsasalita sa ganang kanyang sarili, kundi anuman ang kanyang marinig, iyon ang kanyang sasalitain; at ipahahayag niya sa inyo ang mga bagay na darating. Luluwalhatiin niya ako; sapagkat tatanggap siya mula sa akin, at ipahahayag niya iyon sa inyo. Juan 16:8-16.

Nang sabihin ni Cristo, "Marami pa akong sasabihin sa inyo, ngunit ngayon ay hindi pa ninyo makakayanang tanggapin ang mga iyon," pinagtitibay nito ang aking paninindigan na marami ngang dapat ibahagi sa ngayon, subalit dapat munang magkaroon ng lohikal na batayan na mapagtatayuan ng mga katotohanang iyon. Sa gayon, kinikilala ng mga naunang talata ang mensahe ng tatlong anghel na kinakatawan sa pamamagitan ng Espiritu Santo na sumasaway sa "sanlibutan tungkol sa kasalanan, at tungkol sa katuwiran, at tungkol sa paghatol." Ang tatlong mensaheng iyon ang pangwakas na babalang mensahe, kaya't ang bahaging ito na tumutukoy sa gawain ng Espiritu Santo ay isang mahalagang patotoo, sapagkat binibigyang-diin nito na ang mensahe ay unti-unting nauunawaan, at nauunawaan lamang ito ng mga nagtataglay ng langis ng Espiritu Santo. Ipinakakatawan ni Juan, sa Aklat ng Pahayag, ang mismong katotohanang iyon nang ipinakilala niyang siya ay isang Adbentista ng Ikapitong Araw na sumasamba sa Sabat sa katapusan ng sanlibutan.

Ako'y nasa Espiritu sa araw ng Panginoon, at narinig ko sa likuran ko ang isang malakas na tinig, na gaya ng tunog ng pakakak. Apocalipsis 1:10.

Ang mga Seventh-day Adventist sa katapusan ng sanlibutan ay makauunawa sa mensaheng inalisan ng tatak sa Apocalipsis sapagkat sila ay "nasa Espiritu." Sa konteksto ng talinghagang ipinabatid sa atin na "naglalarawan sa karanasan ng bayang Adbentista," si Juan ay isang matalinong birhen, sapagkat taglay niya ang langis ng Espiritu. Siya ay kumakatawan sa mga matatalinong birhen sa katapusan ng sanlibutan, na nakaririnig ng isang dakilang tinig na "mula sa likuran" nila. Ang "tinig mula sa likuran" niya, na tinukoy sa mismong kasunod na talata, ay ang Alpha at Omega, at ang tinig ay ipinabatid sa kanya na bumalik sa mga dating landas at lumakad doon.

Ganito ang sabi ng Panginoon: Tumayo kayo sa mga daan, at masdan ninyo; at magtanong kayo tungkol sa mga dating landas, kung nasaan ang mabuting daan, at lumakad kayo roon, at kayo'y makakasumpong ng kapahingahan para sa inyong mga kaluluwa. Ngunit sinabi nila, Hindi kami lalakad roon. Jeremias 6:16.

Ang "kapahingahan" na tinutukoy ni Jeremias ay ang pagbubuhos ng Espiritu Santo sa panahon ng huling ulan. Sa kasunod na talata, nagbibigay si Jeremias ng ikalawang halimbawa ng mga dalagang hangal na tumatangging bumalik sa mga saligan ng Adbentismo (ang mga dating landas) at lumakad roon.

Gayundin ay naglagay ako ng mga bantay sa inyo, na nagsasabi, Pakinggan ninyo ang tunog ng pakakak. Ngunit sinabi nila, Hindi kami makikinig. Jeremias 6:17.

Kapag naririnig ni Juan ang tinig sa kaniyang likuran na nagtuturo sa kaniya tungo sa mga landas na sinauna o sa mga saligan ng Adbentismo, ang tinig na kaniyang naririnig ay gaya ng isang pakakak. Ang tinig na iyon ay ipinapahatid sa pamamagitan ng mga "bantay" na itinalaga ng Diyos sa Adbentismo. Si Father Miller ang bantay na umihip sa pakakak ng babala sa pasimula ng Adbentismo, sa panahon ng pagpapahayag ng unang anghel na nag-aanunsyo ng pagbubukas ng paghuhukom. Ngunit si Juan ay partikular na kumakatawan sa mga nagpapahayag ng mensahe ng ikatlong anghel na nag-aanunsyo ng pagsasara ng paghuhukom. Kinakatawan niya ang mga bumabalik sa mga saligang itinatag ng Diyos sa pamamagitan ng gawain ni Miller.

Paulit-ulit naming ipinakita sa paglipas ng mga taon (at ito'y matatagpuan sa mga Talahanayan ni Habakuk) na ang unang mensahe ng anghel, "matakot sa Diyos," ay upang magpatunay ng pagkakasala, at na sa ikalawang mensahe ng anghel nahahayag ang katuwiran, at ang ikatlo ay nagpapakilala ng paghuhukom. Ito ang tatlong hakbang ng tatlong anghel at gayundin ang tatlong hakbang ng gawain ng Banal na Espiritu. Ang tatlong hakbang na iyon ay kinakatawan din ng tatlong titik na Hebreo na bumubuo sa salitang Hebreo na isinasalin bilang "katotohanan." Sa sipi mula sa Juan labing-anim, si Jesus ay nagsasalita tungkol sa gawain ng Banal na Espiritu sa paggabay sa bayan ng Diyos tungo sa "buong katotohanan," samantalang ipinakikita rin sa kanila ang "mga bagay na darating." Gayunman, sinasabi ni Jesus na mayroon pa siyang "maraming bagay na sasabihin sa inyo, ngunit ngayo'y hindi pa ninyo makakaya ang mga iyon."

Umaasa akong naunawaan ninyo ang ilan sa kabuluhan ng salitang Hebreo na isinasalin bilang “truth.” Sapagkat kakasimula pa lamang nating ilapat ang sagisag na iyon sa ating pag-aaral. Sa unang tatlong talata ng unang kabanata ng Apocalipsis, natukoy ang proseso ng pakikipagtalastasan sa pagitan ng Diyos at ng tao. Ito ay natukoy na bago pa tukuyin ng Apocalipsis ang tatluhang kalikasan ng Pagka-Diyos. Matatagpuan ang ikalawang saksi nito sa mga huling talata ng Apocalipsis, at sa gayong paraan, batay sa paglalapat ng “line upon line,” ito’y nagbubunga ng higit pang liwanag.

Pagkatapos, kapag idinagdag natin ang Henesis 1:1–2:3, matatagpuan natin ang ikatlong saksi at isa pang linyang propetiko upang ilapat sa naunang dalawang linya na nasa pasimula at sa wakas ng Aklat ng Pahayag.

Pagkatapos, idinaragdag natin ang huling pangako sa Lumang Tipan na tumutukoy sa Elias na darating, at mayroon tayong apat na linya ng propesiya.

Pagkatapos ay idinadagdag natin ang unang kabanata ng Bagong Tipan, at nagkakaroon tayo ng limang linya upang buuin ang pangwakas na mensaheng nasusumpungan sa Bibliya kapag inilalapat ang prinsipyong Alfa at Omega sa lahat ng mga linyang iyon. Kung tatapusin natin ang limang linyang natukoy na natin, sa pamamagitan ng paglapat ng prinsipyong ito nang pantay sa lahat ng limang linyang iyon, nararapat nating asahang masaksihan ang wakas ng Ebanghelyo ni Mateo at ang wakas ng Ebanghelyo ni Juan na nagpapatotoo sa gayunding impormasyon na ipinahahayag ng lahat ng limang “una at huli” na mga linya ng propesiya na ating pinag-aaralan.

Ang mensaheng kasalukuyang binubuksan mula sa pagkakaselyo ay nakasalig sa aklat ng Apocalipsis, kaya ito ang puntong sanggunian para sa iba pang mga linya, umaayon sa ipinabatid sa atin ni Sister White na “ang lahat ng mga aklat ng Bibliya ay nagkakatagpo at nagwawakas sa Apocalipsis.” Ang mensahe ng unang tatlong talata ng aklat ng Apocalipsis ay tumutukoy sa prosesong ginagamit ng Diyos upang iparating ang Kanyang salita kay Juan upang ito’y isulat at ipadala sa mga iglesia. Ang unang aklat ng Bagong Tipan, gaya ng nabanggit na, ay inilalahad ang talaangkangan ni Jesucristo, at nagsisimula ito sa isang napakaimpormatibong punto.

Ang aklat ng talaangkangan ni Jesucristo, na anak ni David, na anak ni Abraham. Mateo 1:1.

Tinapos ni Jesus ang Kaniyang tuwirang pakikipag-ugnayan sa mga mapagtalong Judio sa pamamagitan ng pagpatahimik sa kanila sa paksa ng “ang anak ni David,” isang paksa na maiintindihan lamang sana ng mga Judio kung naunawaan nila ang biblikal na prinsipyo ng pasimula at kawakasan. Hindi nila iyon naunawaan, at hindi rin ito nauunawaan ng karamihan sa mga Adventista. Sinumang nagnanais na makipagtalo laban sa prinsipyong ang kasaysayan ay nauulit ay nagpapakita na hindi nila nauunawaan na ang sinaunang Israel ay isang tipo ng makabagong Israel, at ang kanilang pag-ayaw na paniwalaan ang prinsipyong iyon ay kapareho ng pag-ayaw, sa katapusan ng sinaunang Israel, na unawain ang gayunding prinsipyo. Ipinamalas ni Jesus ang prinsipyong iyon sa Kaniyang huling palaisipan sa mga Judio sa pamamagitan ng pagharap sa kanila sa palaisipan kung paanong ang Panginoon ni David ay maaari ring maging anak ni David?

Ang Kabanata 1 ng Juan ay nagpapahayag na sa pasimula ang Salita ay kasama ng Diyos, at ang Salita ay Diyos, at ang Salita ang lumikha ng lahat ng bagay. Ito ay umaayon, gaya ng inaasahan, sa iba pang mga talatang tinutukoy natin. At kung isasaalang-alang naman natin ang mga huling salita sa Ebanghelyo ni Juan, makikita natin si Pedro, matapos niyang marinig si Jesus na inilalarawan ang magiging uri ng kanyang kamatayan, na nagtatanong kay Jesus kung ano ang mangyayari sa apostol na si Juan.

Nang makita siya ni Pedro, sinabi niya kay Jesus, Panginoon, at ano ang gagawin ng taong ito? Sinabi sa kanya ni Jesus, Kung ibig ko na siya'y manatili hanggang sa ako'y dumating, ano iyon sa iyo? Sumunod ka sa akin. Kaya kumalat sa mga kapatid ang salitang ito, na ang alagad na iyon ay hindi mamamatay; gayunman, hindi sinabi sa kanya ni Jesus, Hindi siya mamamatay; kundi, Kung ibig ko na siya'y manatili hanggang sa ako'y dumating, ano iyon sa iyo? Ito ang alagad na nagpapatotoo tungkol sa mga bagay na ito, at sumulat ng mga ito; at nalalaman natin na ang kanyang patotoo ay totoo. At marami pang ibang mga bagay na ginawa ni Jesus, na kung isusulat ang bawat isa, inaakala ko na maging ang sanlibutan mismo ay hindi magkakasya sa mga aklat na maisusulat. Amen. Juan 21:21-25.

Ibig malaman ni Pedro kung paano mamamatay si Juan, o kahit kung mamamatay nga si Juan. Ang sagot ay inulit nang dalawang beses sa talatang iyon, nang ipahayag ito ni Jesus at saka muling sinabi ni Juan: “Kung ibig ko na siya [si Juan] ay manatili hanggang sa Ako'y pumarito, ano iyon sa iyo?” Nabuhay nga si Juan hanggang sa Ikalawang Pagparito ni Jesus.

Makikita o maririnig mo lamang ang "katotohanang" iyon kung naniniwala ka sa pag-uulit ng kasaysayan, at gayundin na ang kasaysayang mauulit ay magaganap sa wakas ng sanlibutan. Ang wakas ng sanlibutan ang kinaroroonan ni Juan nang isulat niya ang aklat ng Pahayag. Ang huling aklat sa ebanghelyo ni Juan ay sumasang-ayon sa iba pang mga linya ng pasimula at ng wakas, sapagkat inilalagay nito si Juan sa kasaysayan ng mga pangyayaring humahantong sa Ikalawang Pagparito, kung saan, bilang kinatawan ng mga nagpapahayag ng panghuling mensaheng babala, ipinapadala niya ang mensaheng iyon sa mga iglesia.

Noong kapanahunan ng mga unang Kristiyano, dumating si Cristo sa ikalawang pagkakataon. Ang Kanyang unang pagparito ay sa Betlehem, nang Siya'y dumating bilang isang sanggol. Ang Kanyang ikalawang pagparito ay sa Pulo ng Patmos, nang ipinahayag Niya ang Kanyang sarili sa kaluwalhatian kay Juan na Tagapahayag, na “nabuwal sa Kanyang paanan na parang patay” nang makita niya Siya. Ngunit pinalakas siya ni Cristo upang makayanan ang pangitain, at pagkatapos ay binigyan siya ng isang mensahe upang isulat sa mga iglesia sa Asya, na ang mga pangalan ng mga ito ay naglalarawan ng mga katangian ng bawat iglesia.

“Ang liwanag na inihayag ni Cristo sa Kaniyang lingkod na propeta ay ukol sa atin. Sa Kaniyang pahayag ay ibinigay ang mga mensahe ng tatlong anghel, at ang paglalarawan ng anghel na bababang mula sa langit na may dakilang kapangyarihan, na liliwanagan ang lupa sa pamamagitan ng kaniyang kaluwalhatian. Naroroon ang mga babala laban sa kasamaan na iiral sa mga huling araw, at laban sa tatak ng hayop. Hindi lamang natin dapat basahin at unawain ang mensaheng ito, kundi ipahayag din natin ito sa sanlibutan nang may tiyak at walang pag-aalinlangang tinig. Sa pamamagitan ng paglalahad ng mga bagay na ito na ipinahayag kay

Juan, magagawa nating mapukaw ang mga tao.” Manuscript Releases, tomo 19, 41.

Ang wakas ng Ebanghelyo ni Juan ay tumutukoy sa proseso ng pagpapahayag, gaya ng nasa unang tatlong talata ng Apocalipsis, sa pamamagitan ng paglalagay kay Juan, sa paraang propetiko, sa kasaysayan ng Ikalawang Pagparito. Kaya, ginagamit ang unang “ikalawang pagparito” ni Jesus (Patmos) upang ilarawan ang Kaniyang huling “ikalawang pagparito.” Ito’y ganap na umaakma sa iba pang mga linyang ating isinasaalang-alang, sapagkat inilalarawan nito si Juan sa wakas ng sanlibutan, sa Patmos, kung saan tinanggap niya ang Pahayag ni Jesu-Cristo. Ano naman ang tungkol sa wakas ng aklat ni Mateo?

Pagkatapos, ang labing-isang alagad ay pumaroon sa Galilea, sa isang bundok na itinakda sa kanila ni Jesus. At nang makita nila siya, siya’y sinamba nila; ngunit may ilan na nag-alinlangan. At si Jesus ay lumapit at nagsalita sa kanila, na nagsasabi, Ibinigay na sa akin ang lahat ng kapamahalaan sa langit at sa lupa. Kaya’t humayo kayo at turuan ninyo ang lahat ng mga bansa; bautismuhan ninyo sila sa pangalan ng Ama, at ng Anak, at ng Espiritu Santo; ituro ninyo sa kanila na tuparin ang lahat ng mga bagay na iniutos ko sa inyo; at, narito, ako’y sumasainyo palagi, hanggang sa katapusan ng sanlibutan. Amen. Mateo 28:16-20.

Sa talatang ito, ang lahat ng kapangyarihan ay ibinigay kay Jesus, at ito, siyempre, ay ang Kanyang kapangyarihang lumalang. At pagkatapos ay nagbibigay Siya ng utos na magbautismo sa pangalan ng Ama, ng Anak, at gayundin ng Espiritu Santo na kumilos sa ibabaw ng tubig sa Genesis 1, at ng pitong espiritu na nasa harapan ng trono ng Diyos. Tinutukoy ng talatang ito na ang mga Kristiyano ay dapat kilalanin ang tatlong persona ng makalangit na trio bilang tatlong bukod na entidad. Ang wakas ng Mateo ay nagdaragdag sa mga linya gaya ng ginagawa ng iba pang anim.

Ginawa ni Cristo ang bautismo bilang tanda ng pagpasok sa Kanyang espirituwal na kaharian. Ginawa Niya itong isang itinatak dang kundisyon na dapat tuparin ng lahat na nagnanais na kilalang nasa ilalim ng kapamahalaan ng Ama, ng Anak, at ng Espiritu Santo. Bago makatagpo ang tao ng tahanan sa iglesia, bago niya tawirin ang bungad ng espirituwal na kaharian ng Diyos, nararapat niyang tanggapin ang tatak ng banal na pangalan, ‘Ang Panginoon, ang ating katuwiran.’ Jeremias 23:6.

Ang bautismo ay isang lubhang taimtim na pagtalikod sa sanlibutan. Ang mga bininyagan sa tatluhan pangalan ng Ama, at ng Anak, at ng Espiritu Santo, sa mismong pasimula ng kanilang buhay Kristiyano ay hayagang ipinahahayag na tinalikdan na nila ang paglilingkod kay Satanas, at naging mga kasapi ng maharlikang sambahayan, mga anak ng Makalangit na Hari. Sinunod nila ang utos, "Lumabas kayo mula sa gitna nila, at magpakahiwalay kayo, ... at huwag ninyong hipuin ang maruming bagay." At sa kanila natutupad ang pangako, "Aking tatanggapin kayo, at ako'y magiging Ama sa inyo, at kayo'y magiging Aking mga anak na lalaki at babae, sabi ng Panginoong Makapangyarihan sa lahat." 2 Corinto 6:17, 18.

Kapag ang mga Kristiyano ay nagpapasakop sa taimtim na rito ng bautismo, Kanyang itinatala ang panatang ginagawa nila na maging tapat sa Kanya. Ang panatang ito ang kanilang panunumpa ng katapatan. Sila’y binabautismuhan sa pangalan ng Ama at ng Anak at ng Espiritu Santo. Sa gayon sila’y pinagkakaisa sa tatlong dakilang kapangyarihan ng langit. Ipinangangako nilang talikdan ang sanlibutan at tuparin ang mga kautusan ng kaharian ng

Diyos. Mula ngayon ay lalakad sila sa panibagong buhay. Hindi na sila dapat sumunod sa mga tradisyon ng mga tao. Hindi na sila dapat sumunod sa mga hindi tapat na pamamaraan. Dapat nilang sundin ang mga palatuntunan ng kaharian ng langit. Dapat nilang hangarin ang karangalan ng Diyos. Kung sila'y magiging tapat sa kanilang panata, pagkakalooban sila ng biyaya at kapangyarihan na magbibigay-kakayahan sa kanila na tuparin ang lahat ng katuwiran. "Ang lahat ng tumanggap sa Kanya, sa kanila'y ibinigay Niya ang kapangyarihang maging mga anak ng Diyos, maging sa mga sumasampalataya sa Kanyang pangalan." Evangelism, 307.

Sa Kanyang Salita, ipinapamalas ni Hesus ang wakas sa pamamagitan ng pasimula, sapagkat Siya ang Salita, at Siya ang Alfa at Omega.

Ang pagsasama-sama ng pitong linyang ito ay bumubuo ng isang napakadetalyadong larawan ng proseso ng komunikasyon sa pagitan ng Diyos at ng tao, kalakip ang marami pang kritikal at mahalagang katotohanang inilalahad at pinagtitibay ng iba pang "mga linya" na nagsisilbing mga saksi. Pitong "linya" ng propesiya na kumakatawan sa Alpha at Omega. Ngunit paano naman ang aklat ni Malakias?

Ang aklat ni Malakias ay isang matalim na pagtuligsa laban sa mga saserdoteng hindi tapat sa Adbentismo. Nagsisimula ito sa pagkilala sa dalawang uri ng mga sumasamba sa Adbentismo sa wakas ng sanlibutan.

Ang pasanin ng salita ng Panginoon sa Israel sa pamamagitan ni Malakias. Inibig ko kayo, wika ng Panginoon. Gayun ma'y sinasabi ninyo, Sa anong paraan mo kami inibig? Hindi ba't si Esau ay kapatid ni Jacob? wika ng Panginoon: gayunma'y inibig ko si Jacob. Malakias 1:1, 2.

Ipinabatid pa sa atin ni Malakias na ang dalawang uri ng mga mananamba sa katapusan ng sanlibutan ay dalawang uri ng mga saserdote.

At ngayon, O kayong mga saserdote, sa inyo ang utos na ito. Kung hindi kayo makikinig, at kung hindi ninyo ipapasapuso na bigyang kaluwalhatian ang aking pangalan, wika ng Panginoon ng mga hukbo, magpapadala ako ng sumpa sa inyo, at susumpain ko ang inyong mga pagpapala; oo, isinumpa ko na ang mga iyon, sapagkat hindi ninyo ito ipinapasapuso. Malakias 2:1, 2.

Ang pasimula ng aklat ni Malakias ay sumasagisag sa mensahe ng Laodicea at ng Filadelfia sa pamamagitan ng dalawang uri ng mga saserdote. Iniuutos sa mga saserdote na "makinig." Si Juan ang kumakatawan sa mga saserdoteng nakikinig, at ang isang saserdote ay kumakatawan sa bayang hinirang ng Diyos sa tipan. Sumpâ na sila at susumpain pang muli kung hindi sila "makinig" at "hindi nila" o "ayaw nilang" "isapuso" ito.

Kayo rin naman, bilang mga batong buhay, ay itinatayo bilang isang bahay na espirituwal, isang banal na pagkasaserdote, upang maghandog ng mga haing espirituwal, kalugud-lugod sa Diyos sa pamamagitan ni Jesucristo. Kaya nga, nasasaad din sa Kasulatan, Narito, naglalagay ako sa Sion ng isang pangunahing batong panulok, hinirang, mahalaga; at ang sumasampalataya sa kanya ay hindi mapapahiya. Sa inyo ngang sumasampalataya, siya'y

mahalaga; ngunit sa mga masuwayin, ang batong itinakuwil ng mga tagapagtayo, siya rin ang naging ulo ng panulukan; at isang batong katitisan, at isang malaking batong ikapapatisod, sa mga natitison sa salita, sapagkat mga masuwayin; na dito rin sila itinalaga. Datapuwa't kayo ay lahing hirang, isang maharlikang pagkasaserdote, isang bansang banal, bayang pag-aari ng Diyos; upang inyong ipahayag ang mga kapurihan niya na tumawag sa inyo mula sa kadiliman tungo sa kanyang kahanga-hangang liwanag; na noong una ay hindi isang bayan, ngunit ngayo'y bayan ng Diyos; na hindi pa nakatanggap ng awa, ngunit ngayo'y nakatanggap na ng awa. 1 Pedro 2:5-10.

Ang mga pari ay ang mga hinirang ng Diyos na sinusubok ng "batong-panulukan" sa saligan ng templo. Ang batong-panulukan ang siyang sinusukatan ng pagkakahanay ng lahat ng iba pang batong-saligan, at ito rin ang batong bumabatá ng bigat ng buong templo. Ang batong-panulukan ni Miller ay ang "pitong ulit" ng Levitico dalawampu't anim. Ang batong-panulukan, o ang batong itinakuwil ng mga tagapagtayo, ay isang tunay na salaysay tungkol sa pagtatayo ng templo, na inilarawan nang lubhang tiyak sa mga sulatin ng Espiritu ng Propesiya. Isang punto hinggil sa unang batong itinakuwil ay ito: itinabi ito pagkaraang itakwil, at mula noon ang mga tagapagtayo ng templo ay palagian nang natitison sa batong-panulukan, na itinabi sa loob ng kanilang pook ng paggawa. Isa itong batong katitisan.

Sa Malakias, ipinabatid ng Diyos sa mga masasamang saserdote, na kilala rin bilang mga hangal na dalaga ng Laodicea, na sila'y Kanyang "sinumpa" na at Kanyang susumpain pa. Sinusumpa Niya sila sapagkat ayaw nilang "dinggin" at "ilagak" sa kanilang mga puso ang mensahe ni Elias. Ang mensahe ni Elias ang nagbabalik ng puso ng mga ama sa mga anak at ng puso ng mga anak sa mga ama. Ang pagbalik ng kanilang mga puso ay kumakatawan sa pagdinig sa mensahe ni Elias hinggil sa mga ama at mga anak, na siyang prinsipyo ng una at huli. Hindi sapat ang pagdinig sa mensahe ng una at huli; ito'y dapat ilagak sa puso. Ang pagtanggap sa mensahe ni Elias ay ang paglalagak nito sa iyong puso. Kung hindi didinggin ng isang saserdote ang prinsipyong iyon, siya'y susumpain.

Idinulot nila sa kanilang sarili ang sumpa noong 1863, nang sinimulan nila ang proseso ng pagtangi sa pinakaunang saligang katotohanang natuklasan ni Miller, at wala silang ginawa kundi ipagpatuloy ang pagtanging iyon hanggang sa araw na ito. Ngunit bagaman ang progresibong sumpa ay nagsimula noong 1863 (sapagkat sinumpa na sila), ang sumpang nasa panahunang panghinaharap ay magaganap kapag sila'y iluluwa mula sa bibig ng Panginoon sa batas ng Linggo. Ang simula ng Aklat ni Malakias ay naglalarawan ng wakas, sapagkat ang wakas ay kumakatawan sa huling babala na ibinigay sa mga marunong at mangmang na saserdote. Ang marunong at mangmang sa Aklat ni Malakias ay kinakatawan bilang sina Esau at Jacob. Ang nakatatandang kapatid ay kumakatawan sa tipan sa pamamagitan ng karapatan sa pagkapanganay, na inihahambing sa isang nakakabatang kapatid. Ang nakatatanda ang una, at ang nakakabata ang huli.

Sa Malakias, kapuwa si Esau at si Jacob ay mga Adventistang Laodiceano, ngunit ang huli, sa kalaunan, ay nakarinig ng "tinig" ng Panginoon, nagsisi, at ang kaniyang pangalan ay pinalitan at naging Israel. Ang nakatatanda, ang panganay, ay hindi nakarinig. Narinig ni Jacob ang tinig ng

Panginoon nang gabing nanaginip siya at nakakita ng mga anghel na umaakyat at bumababa sa hagdanan, na kumakatawan kay Cristo. Si Jacob ay kumakatawan sa mga Adventistang Laodiceano sa wakas ng sanlibutan na nahahango mula sa pagiging Laodiceano tungo sa pagiging Filadelfiano kapag kanilang nararanasan ang unang tatlong talata ng Apocalipsis kabanata isa, gaya ng inilalarawan ni Juan at ng panaginip ni Jacob tungkol sa hagdanan ng mga anghel na umaakyat at bumababa. Ang karanasang iyon ang nagmamarka sa simula ng pagbabagong-loob ni Jacob tungo sa Israel, ang Filadelfiano. Ang wakas ng salaysay ng pagbabagong-loob ni Jacob ay nang siya'y nakipagbuno kay Cristo sa Penuel. Kaya't ang salaysay ng karapatang-panganay ni Jacob ay nagsisimula sa unang tatlong talata ng Apocalipsis kabanata isa, kung kailan nagaganap ang pagbubukas ng pangwakas na babalang mensahe, at nagtatapos sa panahon ng pitong huling salot, sa panahon ng kapighatian.

Ang apat na pangkat ng mga pasimula at mga wakas, “lina sa ibabaw ng linya,” ay nagpapatotoo sa mensahe ng Pahayag ni Jesucristo. Ang tanong ay kung makikinig ang mga hangal na saserdote o hindi.

Mapalad ang bumabasa, at ang mga nakikinig sa mga salita ng propesiyang ito, at tinutupad ang mga bagay na nasusulat dito; sapagkat malapit na ang panahon. Apocalipsis 1:3.

Ang mga marurunong na saserdote, na nakikinig sa sinasabi ng Espiritu sa mga iglesia, ay naririnig ang mensahe ni Elias. Si Miller ay si Elias, at may mga nakinig, ngunit ang iba ay tumanggi.

Libu-libong tao ang inakay upang yakapin ang katotohanang ipinangaral ni William Miller, at mga lingkod ng Diyos ang ibinangon sa espiritu at kapangyarihan ni Elias upang ipahayag ang mensahe. Tulad ni Juan, ang tagapagpauna ni Jesus, ang mga nangaral ng taimtim na mensaheng ito ay nadama nilang dapat ilagay ang palakol sa ugat ng punongkahoy, at manawagan sa mga tao na magbunga ng bungang karapat-dapat sa pagsisisi. Ang kanilang patotoo ay likas na pumupukaw at makapangyarihang umaantig sa mga iglesia at nagbubunyag ng kanilang tunay na likas. At nang ipinahayag ang taimtim na babala upang tumakas mula sa galit na darating, marami sa mga kaanib ng mga iglesia ang tumanggap ng mapagpagaling na mensahe; nakita nila ang kanilang mga pagtalikod, at sa mapapait na luha ng pagsisisi at malalim na pighati ng kaluluwa ay nagpakababa sila sa harap ng Diyos. At nang manahan sa kanila ang Espiritu ng Diyos, tumulong sila sa pagpapahayag ng panawagan, 'Matakot kayo sa Diyos, at magbigay luwalhati sa Kanya; sapagkat dumating na ang oras ng Kanyang paghatol.' Early Writings, 233.

Si Miller ay inilalarawan kapwa nina Elias at ni Juan Bautista, sapagkat si Juan Bautista ang naghanda ng daan para sa unang pagparito ni Cristo, at si Miller naman ang naghanda ng daan para sa pagpasok ni Cristo sa Kabanal-banalang Dako ng makalangit na santuwaryo noong Oktubre 22, 1844. Tahasang tinutukoy ni Malakias ang gawain nina Juan at Miller.

Narito, susuguin ko ang aking sugo, at ihahanda niya ang daan sa harap ko; at ang Panginoon na inyong hinahanap ay biglang darating sa kaniyang templo, ang Sugo ng Tipan na inyong kinalulugdan; narito, siya'y darating, sabi ng Panginoon ng mga hukbo. Ngunit sino ang makatatagal sa araw ng kaniyang pagdating? at sino ang makatindig kapag siya'y nahayag?

sapagkat siya'y tulad ng apoy ng tagadalisay, at tulad ng sabon ng mga tagapagpaputi. At uupo siya na parang tagadalisay at tagapaglinis ng pilak; at kaniyang lilinis ang mga anak ni Levi, at dadalisayin sila na gaya ng ginto at pilak, upang sila'y makapaghandog sa Panginoon ng handog sa katuwiran. Kung magkagayo'y ang handog ni Juda at ng Jerusalem ay magiging kalugod-lugod sa Panginoon, gaya ng mga araw nang una, at gaya ng mga unang taon. At lalapit ako sa inyo sa kahatulan; at ako'y magiging mabilis na saksi laban sa mga manggagaway, at laban sa mga mapangalunya, at laban sa mga sinungaling na nanunumpa, at laban sa mga umaapi sa upahang manggagawa sa kaniyang sahod, sa babaing balo at sa ulila, at sa mga bumabaluktot ng karapatan ng dayuhan, at hindi natatakot sa akin, sabi ng Panginoon ng mga hukbo. Sapagkat ako ang Panginoon, hindi ako nagbabago; kaya't kayo, mga anak ni Jacob, ay hindi nalipol. Malakias 3:1-6.

Bilang “bantay” sa kaniyang kasaysayan, ang gawain ni Miller ay kumakatawan sa pagbangon ng mga saligan ng templo. Ang kaniyang gawa sa pasimula ay dapat maglarawan ng gawang kumakatawan sa pagtatapos ng templo. Ang gayong huling gawa ay nangangailangan ng isa pang bantay upang bigyan ang trumpeta ng tiyak na tunog. Si Miller at ang mensahe ng unang anghel ay ipinahayag ang pagbubukas ng paghuhukom, at ang bantay na sinasagisagan ni Miller sa katapusan ng Adventismo ay ipapahayag ang pagtatapos ng paghuhukom.

Sa Malakias, nangangako ang Panginoon na maghahatol “laban sa mga mangkukulam, at laban sa mga mangangalunya, at laban sa mga nanunumpa ng kabulaanan, at laban sa mga naniniil sa upahang lingkod sa kaniyang kabayaran, sa babaing bao, at sa ulila, at sa mga humahadlang sa karapatan ng taga-ibang lupa, at hindi natatakot sa akin.” Ang mga tinutukoy dito ay yaong mga “hindi natatakot” sa “Panginoon ng mga hukbo.” Si William Miller ang mensahero ng unang anghel na nananawagan sa mga tao na “matakot sa Diyos.” Ang pagtakwil sa mga saligan ay pagtakwil sa takot sa Diyos.

Sapagkat, narito, dumarating ang araw na mag-aalab na parang hurno; at ang lahat ng mapagmataas, oo, pati ang lahat ng gumagawa ng kasamaan, ay magiging dayami; at ang dumarating na araw ay tutupukin sila, wika ng Panginoon ng mga hukbo, anupa't hindi mag-iiwan sa kanila ni ugat ni sanga. Ngunit sa inyo na may takot sa aking pangalan ay sisikat ang Araw ng katuwiran, taglay ang kagalingan sa kanyang mga pakpak; at kayo'y lalabas at lalaking gaya ng mga guya sa kulungan. At inyong yuyurakan ang mga masama; sapagkat sila'y magiging abo sa ilalim ng talampakan ng inyong mga paa sa araw na aking gagawin ito, wika ng Panginoon ng mga hukbo. Alalahanin ninyo ang kautusan ni Moises na aking lingkod, na iniutos ko sa kanya sa Horeb para sa buong Israel, kasama ang mga palatuntunan at mga kahatulan. Narito, susuguin ko sa inyo si Elias na propeta bago dumating ang dakila at kakilakilabot na araw ng Panginoon; at kanyang ibabaling ang puso ng mga ama sa mga anak, at ang puso ng mga anak sa kanilang mga ama, baka ako'y pumarito at hampasin ang lupa ng sumpa. Malakias 4:1-6.

- Ang pasimula ng Bibliya (Henesis) at ang wakas ng Bibliya (Pahayag).
- Ang pasimula ng Lumang Tipan (Henesis) at ang wakas ng Lumang Tipan (Malakias).
- Ang pasimula ng Bagong Tipan (Mateo) at ang wakas ng Bagong Tipan (mulí, Pahayag).

- Ang pasimula ng patotoo ni Juan (ang Ebanghelyo ayon kay Juan) at ang wakas ng patotoo ni Juan (mulí, ang Pahayag).
- Ang pasimula ng Malakias at ang wakas ng Malakias.
- Ang pasimula ng Ebanghelyo ayon kay Mateo at ang wakas ng Ebanghelyo ayon kay Mateo.
- Ang pasimula ng Ebanghelyo ni Juan at ang wakas ng Ebanghelyo ni Juan.
- Ang pasimula ng apat na Ebanghelyo at ang wakas ng apat na Ebanghelyo.

Kapag inalis natin ang mga panimula o mga wakas na propetiko na tinutukoy nang mahigit sa isang beses, nagiging katumbas ito ng walong linyang propetiko na dapat pagsamahin at ilapat sa unang tatlong talata ng Pahayag. Ano naman ang tungkol sa wakas ng Henesis?

Ang ikalimampung kabanata ng Henesis ay nagwawakas sa kamatayan ni Jose.

Kaya't si Jose ay namatay, na may gulang na isandaan at sampung taon: at siya'y inembalsamo, at siya'y inilagay sa isang kabaong sa Egipto. Genesis 50:26.

Tinutukoy ng Kabanata apatnapu't walo ang kamatayan ni Jacob. Ang pagkamatay ni Jacob, na unang nasasaad sa Kabanata apatnapu't walo at humahantong sa pagkamatay ni Joseph sa mga pangwakas na talata ng Kabanata limampu, ay naglalagay ng tatak ng Alpha at Omega sa huling tatlong kabanata ng Genesis bilang pagwawakas ng aklat ng Genesis.

Yaong dalawang kamatayan ay ginagamit bilang mga sagisag ng pasimula at ng wakas ng pagkaalipin ng Israel sa Ehipto. Sa pasimula, ang bangkay ni Jacob ay ibinalik upang ilibing kasama ng kanyang mga ninuno, at nang lumabas si Moises mula sa Ehipto, dinala niya ang bangkay ni Jose upang ilibing sa libingan ng kanyang mga ninuno.

At isinama ni Moises ang mga buto ni Jose; sapagkat mahigpit niyang pinasumpa ang mga anak ni Israel, na sinasabi, "Tunay na dadalawin kayo ng Diyos; at inyong iaakyat ang aking mga buto mula rito, kasama ninyo." Exodo 13:19.

Ang katapusan ng Henesis ay ang huling tatlong kabanata. Sa kabanata apatnapu't walo, si Jacob (Israel) ay nagpahayag ng mga pagpapala sa kaniyang labindalawang anak na lalaki na tuwirang tinukoy bilang mga propesiya hinggil sa mangyayari sa yaong labindalawang lipi sa "mga huling araw" ng pagsisiyasat na paghuhukom.

At tinawag ni Jacob ang kaniyang mga anak, at sinabi, Magtipon kayo, upang masabi ko sa inyo ang mangyayari sa inyo sa mga huling araw. Magtipon kayo, at dinggin ninyo, kayong mga anak ni Jacob; at pakinggan ninyo ang inyong amang si Israel. Henesis 49:1, 2.

Sa "huling mga araw" ng paghuhukom na pagsisiyasat, ang Panginoon ay nangangakong titipunin ang Kaniyang labindalawang anak na lalaki, na kinakatawan bilang ang isandaan at apatnapu't apat na libo sa Aklat ng Apocalipsis. Sila ang mga inilarawan ni Juan sa Aklat ng Apocalipsis. Sila ay tinitipon sa pamamagitan ng isang tawag mula kay Jacob, isang tawag mula sa pasimula ng kanilang kasaysayan na sa kanila'y ipinag-utos na "makinig" at "tumalima." Sa mga huling araw, yaong tinutulad sa mga anak ni Jacob ay "nakikinig" ng isang mensahe at "tumatalima," o gaya ng sabi ni Juan, "tupdin" ang mga bagay na nasusulat doon. Isa itong tawag ng ama sa mga anak; ito

ang mensahe ni Elias. Ang mga tinawag ay tinatawag na "mga anak ni Jacob," at sila rin ay dapat na "tumalima kay Israel," na kanilang ama.

Si Esau at si Jacob sa Malakias ay kumakatawan sa mga birheng matatalino at mangmang. Ang panawagan ay mula sa ama nilang si Jacob at ama nilang si Israel, na nagsasaad na kapag ibinigay ang huling panawagan, ang bawat isa ay Adbentistang Laodiceano at ang pagpili ay inilalagay sa kanilang sariling mga kamay—kung magiging anak ni Jacob na mandaraya o ni Israel na mananagumpay. Ang nagpapahintulot sa kanila na makapagpasya ay ang kapangyarihang lumikha na nakapaloob sa mensahe. Kung ang mensahe ay binabasa, dinirinig, at iniingatan, kung gayon sa pamamagitan ng gayunding kapangyarihang lumikha na nagdala sa lahat ng bagay sa pag-iral ay mababago sila upang maging anak ni Israel. Ang pagtanggapin ay ang pananatili sa karanasan ni Jacob na mandaraya.

Ang panawagan sa pagtitipon ni Jacob, na siya ring panawagan sa pagtitipon ng mensaheng inalisan ng tatak sa Pahayag, ay isang mahalagang sagisag na dapat maunawaan. Ang "pitong ulit" ng Levitico dalawampu't anim ay nagtuturo na walang pagtitipon, maliban kung nauuna ang pagkakalat. Ang isang daan at apatnapu't apat na libo ay yaong mga nangalat bago pa ang panawagan. Ang katotohanang ito ay paulit-ulit na kinikilala sa Bibliya.

Dinggin ninyo ang salita ng Panginoon, O kayong mga bansa, at inyong ipahayag sa mga malalayong pulo, at sabihin ninyo: Ang nangalat sa Israel ay siya ring magtitipon sa kaniya at mag-iingat sa kaniya, gaya ng isang pastol sa kaniyang kawan. Jeremias 31:10.

Ang tipan na muling ipinagtibay kasama ang isang daan at apatnapu't apat na libo ay naglalaman ng pangakong isusulat ng Diyos ang kaniyang kautusan sa ating mga puso. Ngunit yaong para sa kanila isinagawa ng Panginoon ang ganitong akto ng paglalalang ay dati nang nangalat.

Muli, dumating sa akin ang salita ng Panginoon, na nagsasabi, Anak ng tao, ang iyong mga kapatid, maging ang iyong mga kapatid, ang mga lalaki sa iyong kamag-anakan, at ang buong sambahayan ng Israel sa kabuuan, sila ang pinagsabihan ng mga nananahan sa Jerusalem, Lumayo kayo mula sa Panginoon; sa amin ibinigay ang lupaing ito bilang pag-aari. Kaya sabihin mo, Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos: Bagaman itinaboy ko sila sa malayo sa gitna ng mga bansa, at bagaman pinagkalat ko sila sa mga lupain, gayon ma'y sa kanila'y magiging ako isang munting santuwaryo sa mga lupain na paroroonan nila. Kaya sabihin mo, Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos: Titipunin ko kayo mula sa mga bayan, at pagsasamahin ko kayo mula sa mga lupain na kayo'y pinagkalat, at ibibigay ko sa inyo ang lupain ng Israel. At paroroon sila roon, at aalisin nila roon ang lahat ng mga kasuklamsuklam nito at ang lahat ng mga karumaldumal nito. At bibigyan ko sila ng isang puso, at maglalagay ako ng isang bagong espiritu sa loob ninyo; at aalisin ko ang pusong bato mula sa kanilang laman, at bibigyan ko sila ng pusong laman. Ezekiel 11:14-19.

Marami pa tayong masasabi tungkol sa pagtitipon ng isandaang apatnapu't apat na libo kaugnay ng "pagkakalat," ngunit kailangan muna nating pag-isahin ang pagsasaalang-alang sa lagda ng Alpha at Omega sa siyam na sangguniang kasalukuyan nating tinatalakay.

Dalawang uri ang kinakatawan sa huling tatlong kabanata ng Genesis: isang uri ng mga mapaghimagsik at isang uri ng mga pantas. Kapwa uri ay nakaririnig ng isang tinig na nagsasabi, “Ito ang daan; dito kayo lumakad,” ngunit ang isang uri ay tumangging makinig sa tunog ng pakakak at lumakad sa mga dating landas. Ang uri ng mga mapaghimagsik sa Genesis 48 hanggang 50 ay kinakatawan ng ikalabintatlong lipi.

Noong pasimula ng sinaunang Israel ay may labintatlong lipi, at noong pasimula ng makabagong Israel ay may labintatlong alagad. Ang alagad na natangi sa iba pang labindalawang alagad, at si Ephraim na natangi sa iba pang mga lipi, ay kapwa mga sagisag ng paghihimagsik. Tuwirang tinawag ni Sister White si Judas na isang mangmang na dalaga.

"Noon pa man ay mayroon na, at laging magkakaroon, ng mga panirang damo sa gitna ng trigo; ng mga mangmang na dalaga kasama ng mga matatalinong dalaga; ng mga walang langis sa kanilang mga sisidlan kasama ng kanilang mga ilawan. Nagkaroon ng isang mapag-imbong na Hudas sa iglesia na itinatag ni Cristo sa lupa, at magkakaroon ng mga Hudas sa iglesia sa bawat yugto ng kaniyang kasaysayan." *Signs of the Times*, Oktubre 23, 1879.

Si Hudas Iscariote ay isang mangmang na dalaga; siya ay isang panirang damo, at kung isang mangmang na dalaga, kung gayon ay isa ring Laodiceano.

Ang kalagayan ng Iglesia na kinakatawan ng mga hangal na dalaga ay tinutukoy din bilang kalagayang Laodiceano. *Review and Herald*, Agosto 19, 1890.

Ang dalawang anak ni Jose ay kapwa tumanggap ng pagpapala mula kay Jacob sa kabanata apatnapu't walo ng Heneasis, at mula noon tinatawag silang mga “kalahating lipi.” Kalahating lipi man o hindi, mga lipi pa rin sila. Pinalitan si Judas Iscariote ni Matias upang punan ang ikalabindalawang puwesto na dating hawak ni Judas Iscariote. Si Judas ay isang alagad, at sa ganitong diwa—nagkaroon ng labintatlong alagad sa katapusan ng sinaunang Israel, gaya ng nagkaroon ng labintatlong lipi sa pasimula.

Si Efraim, ang anak ni Jose (ang ikalabintatlong lipi), ay naging sagisag ng paghihimagsik nang ang sampung lipi sa hilaga ay nagbuklod sa pagsuporta kay Jeroboam at hinati ang kaharian sa sampung lipi sa hilaga at dalawang lipi sa timog. Bakit ko kinikilala si Efraim na anak ni Jose bilang sagisag ng paghihimagsik sa halip na ang kaniyang kapatid na si Manases? Ang paghihimagsik na iniuugnay kay Efraim ay nagsisimula sa kabanata apatnapu't walo, bago basbasan ni Jacob ang kaniyang labindalawang anak. Sa kabanata apatnapu't walo, unang binasbasan ni Jacob ang dalawang anak ni Jose. Dahil panganay si Manases, inaasahan ni Jose na ang unang basbas sa kaniyang mga anak ay mapunta kay Manases, at nagrebelde si Jose laban sa pagpili ni Jacob kay Efraim.

Ang pasimula ni Efraim bilang kinatawan ng mga hinirang ng Diyos ay nagtataglay ng patotoo ng paghihimagsik, at ang wakas ni Efraim ay ang pagkakalat na “pitong ulit” ng Levitico dalawampu't anim mula 723 BK hanggang 1798. Noong 723 BK, ang hilagang sampung lipi, ang kaharian ni Efraim (na kilala rin bilang Israel), ay tumanggap ng nakamamatay na sugat bilang isang kahariang binabanggit sa propesiya ng Bibliya. Ang nasabing nakamamatay na sugat ang

nagpasimula ng isang propesiya ng panahon na nagwakas sa pagtanggap ng kapangyarihang papal at ng kaharian nito ng isang nakamamatay na sugat noong 1798. Ang nakamamatay na sugat ng kapangyarihang papal noong 1798 ay isang tipo ng pangwakas na pagbagsak ng Babilonia, kung kailan ang hari sa hilagaan ay “darating sa kanyang wakas na walang tutulong,” sa Daniel labing-isa, talatang apatnapu’t lima. Ang paghihimagsik at pagbagsak ng Babilonia sa mga huling araw ay tinipuhan ng paghihimagsik at pagbagsak ng kapangyarihang papal noong 1798, na siya namang tinipuhan ng paghihimagsik at pagbagsak ng kaharian ni Efraim (Israel) noong 723 BK, na tinipuhan naman ng paghihimagsik ni Jose laban sa inspirasyong propetiko ng kanyang ama, gaya ng tinukoy sa katapusan ng Henesis.

Ang paghihimagsik na sinasagisagan ni Efraim ay nagsimula sa paghihimagsik ng kaniyang ama (si Jose) laban sa ama nito (si Jacob). Sa bandang huli, ito’y humantong sa paghihimagsik ng sampung hilagang lipi, na nauwi sa “pagkakalat na inilalarawan” bilang “pitong ulit” sa Levitico 26. Ang panahon ng pagkakalat ng hilagang kaharian ay nahahati sa dalawang yugto. Ang una’y nagtatapos noong taong 538, ang kasunod na yugto’y nagtatapos noong 1798, at ang lahat ay tumuturo sa mensaheng inalisan ng tatak bago magsara ang probasyon sa aklat ng Apocalipsis. Tinutukoy ng mensaheng iyon ang pangwakas na pagbagsak ng Babilonya. Sa bawat palatandaan ng propetikong kasaysayan ni Efraim, ang mga iyon ay minamarkahan ng paghihimagsik. Gaya rin ng paghihimagsik ng ikalabintatlong alagad, si Judas Iscariote. Ito ang dalawa sa mga saksi na nagpapakilala sa bilang na labintatlo bilang sagisag ng paghihimagsik. Ngunit wala isa man sa mga banal na katotohanang ito ang makikilala kung ang isang tao ay hindi nakatindig sa mga saligan ng Adventismo na itinayo sa unang katotohanang natuklasan ni Miller at sa unang katotohanang itinakwil ng Adventismo.

Ang wakas ng Aklat ng Henesis ay kaayon ng lahat ng iba pang mga linyang ating isinasaalang-alang. Sa buod:

Nang pasimula, ang makalangit na tatluhan ng Ama, ng Anak, at ng Espiritu Santo ay sumaksi sa paglalang ng mga langit at ng lupa na isinakatuparan ng Anak, na siya rin ang Salita. Ang Salita ang naging daluyan ng pakikipag-ugnayan mula sa Ama tungo sa sangkatauhan, at ang Salita lamang ang tanging daan upang makipag-ugnayan ang sangkatauhan sa Ama. Ang mensahe ng Ama ay ibinigay ng Anak sa anghel na si Gabriel, na pumalit kay Lucifer (ang tagapagdala ng liwanag) matapos ang paghihimagsik ni Lucifer sa langit. Tinatanggap ni Gabriel ang liwanag, o mensahe, at ito’y inihahatid niya sa isang propeta, na siyang banal na nilalang na itinalaga upang ipasa ang mensahe mula sa Ama patungo sa bumagsak na sambahayang nilikha. Ang mensaheng ibinigay sa propeta ay isinusulat at pagkatapos ay inihahatid sa sangkatauhan. Sa bawat hakbang ng proseso ng pakikipag-ugnayan, banal ang mensahe, at dahil dito ang mga propeta, na mga bumagsak na tao, ay nararapat na maging banal. Sa sandaling mailipat ang banal na mensahe sa mga kamay ng bumagsak na sangkatauhan, may posibilidad na hawakan ng sangkatauhan ang banal na mensahe nang may mga kamay na hindi pinabanal. Kaya nga, ang liwanag ng banal na mensahe ay nagbubunga kapwa ng liwanag at ng kadiliman. Kapag tinanggap ng mga nasa angkan ng bumagsak na tao ang mensahe, taglay nito ang gayunding kapangyarihang lumalang ng lahat ng bagay, na siyang kapangyarihang nagbibigay-aaring-ganap sa nilalang na iyon. Ang simula ng

proseso ng pakikipag-ugnayan ay nagsasalarawan ng wakas ng proseso ng pakikipag-ugnayan. Kaya, kung ang mensahe ay pinakinggan, binasa, at iningatan, ang mensahe ay muling lumilikha sa bumagsak na sangkatauhan ayon sa wangis ng Anak.

Mapalad ang bumabasa, at ang mga nakikinig sa mga salita ng propesiyang ito, at tinutupad ang mga bagay na nasusulat dito; sapagkat malapit na ang panahon. Apocalipsis 1:3.

Inilalarawan ni Juan ang bumagsak na sangkatauhan sa mga “huling araw” ng paghuhukom na pagsisiyasat, na makaririnig ng isang tinig sa kanilang likuran at babaling upang tanggapin ang mensaheng umaakay pabalik sa nakaraan. Ang mga tumanggap at ginawang hindi lamang bahagi ng kanilang buhay ang mensahe, kundi ito mismo ang kanilang tanging buhay, ay kaagad at doon din inaaring-ganap. Ang pag-aaring-ganap ay ang gawing banal. Kapag yaong mga bumabasa at nakikinig sa mensaheng mula sa Ama ay tumanggap dito at ginawang banal, ito’y sa pamamagitan ng kapangyarihang mapaglikha na nasa mismong mensahe. Ang kapangyarihang mapaglikha ang tumutupad sa gawaing pag-aaring-ganap sa mga tao, kapag ang mga tao’y sumasampalataya gaya ni Abraham. Itinuturo ng mensahe sa kanila na bumaling at makinig sa tinig sa likuran, na umaakay tungo sa mga dating landas, na mga katotohanang saligan. Inaakay sila ng mensahe sa buong katotohanan, at habang nilalakaran nila ang mga dating landas, sila’y naglalakad sa landas ng mga inaaring-ganap.

Ngunit ang landas ng mga matuwid ay gaya ng maningning na liwanag, na lalo pang nagliliwanag hanggang sa ganap na araw. Ang daan ng mga masama ay gaya ng kadiliman; hindi nila nalalaman kung saan sila natitiod. Anak ko, bigyang-pansin mo ang aking mga salita; ikiling mo ang iyong tainga sa aking mga pananalita. Huwag mong hayaang humiwalay ang mga ito sa iyong mga mata; ingatan mo ang mga ito sa kaibuturan ng iyong puso. Sapagkat ang mga ito ay buhay sa mga nakasusumpung, at kagalingan sa buong kanilang laman. Ingatan mo ang iyong puso nang buong pag-iingat; sapagkat mula rito nagmumula ang mga bukal ng buhay. Iwasan mo ang saliwang bibig, at ang mga labing tiwali ay ilayo mo sa iyo. Hayaan mong tumingin nang tuwid ang iyong mga mata, at ang iyong paningin ay tumuon nang tuwid sa harap mo. Suriin mo ang landas ng iyong mga paa, at itatag mo ang lahat ng iyong mga lakad. Huwag kang lumiko sa kanan ni sa kaliwa; alisin mo ang iyong paa sa kasamaan. Kawikaan 4:18-27.

Ang mga inaring-ganap sa pamamagitan ng ipinahayag na mensahe ay lumalakad sa landas na sumasagisag sa liwanag na patuloy na lumiliwanag, ngunit ang gayon mismong liwanag ay lalong nagpapadilim sa landas ng masasama. Ang liwanag ay humihiwalay sa kadiliman. Ang kapangyarihang lumikha na nag-utos na magkaroon ng liwanag sa pasimula ay nagbubunga ng gayunding epekto sa sangkatauhan sa wakas gaya ng ginawa ng liwanag sa pasimula. Ang pangkat na tumatangging makinig sa tinig sa likuran, at kaya pinipiling lumakad sa madilim na landas, ay "nadadapa" sa kaniyang Salita, sapagkat sila'y nadadapa sa batong saligan, ang dating sinubok na bato. Ang tinig ay ang Alpha at Omega, at kapag narinig ng mga inaring-ganap ang mga salitang iyon at inihilig ang kanilang mga puso sa mga salitang iyon, iniingatan nila ang mga salitang iyon sa kaibuturan ng kanilang mga puso, sapagkat ang Alpha at Omega ang nagbabalik ng kanilang mga puso sa mga ama (ang nakaraan), at ang mga puso ng mga ama ay nagtuturo tungo sa wakas.

Ang daan ng matuwid ay katuwiran: ikaw, O Pinakamatuwid, ang tumitimbang sa daan ng matuwid. Oo, sa daan ng iyong mga kahatulan, O Panginoon, naghintay kami sa iyo; ang nasa ng aming kaluluwa ay sa iyong pangalan, at sa pag-alaala sa iyo. Sa aking kaluluwa ay hinangad kita sa gabi; oo, sa aking espiritu na nasa loob ko ay hahanapin kita nang maaga: sapagkat, pagka ang iyong mga kahatulan ay nasa lupa, matututo ng katuwiran ang mga naninirahan sa sanlibutan. Isaias 26:7-9.

Tinitimbang, o hinahatulan, ng Diyos ang mga lumalakad sa landas ng mga matuwid, at ginagawa Niya ito sa "mga huling araw" kapag ang Kanyang mga hatol ay nasa lupain. Ang mga matuwid ay yaong naghintay sa Panginoon sa katuparan ng panahon ng pag-antala sa talinghaga ng sampung dalaga. Ang hangarin ng mga lumalakad sa landas ng dumaragdag na kaalaman ay ang higit at higit pang pagkaunawa sa pangalan ng Diyos, sa Kanyang likas. Yaong mga naghintay sa kanilang Panginoon ang siyang nagpapahayag ng panghuling babalang mensahe, sapagkat sila ang nagpapahayag ng "Sigaw sa Hatinggabi," na siyang, siyempre, unang panloob na mensahe ng Apocalipsis labing-walo na sinusundan ng ikalawang, panlabas na mensahe.

At pagkatapos ng mga bagay na ito ay nakita ko ang isa pang anghel na bumaba mula sa langit, na taglay ang dakilang kapangyarihan; at naliwanagan ang lupa ng kaniyang kaluwalhatian. At siya'y sumigaw nang makapangyarihan, sa malakas na tinig, na sinasabi, Bumagsak, bumagsak ang dakilang Babilonia, at naging tahanan ng mga demonyo, at piitan ng bawat maruming espiritu, at kulungan ng bawat marumi at kasuklam-suklam na ibon. Sapagkat ang lahat ng mga bansa ay uminom ng alak ng poot ng kaniyang pakikiapid, at ang mga hari sa lupa ay nakiapid sa kaniya, at ang mga mangangalakal sa lupa ay nagsiyaman dahil sa kasaganaan ng kaniyang karangyaan. At narinig ko ang isa pang tinig mula sa langit, na nagsasabi, Magsilabas kayo mula sa kaniya, bayan ko, upang huwag kayong makabahagi sa kaniyang mga kasalanan, at upang huwag kayong tumanggap ng kaniyang mga salot. Pahayag 18:1-4.

Nang bumaba ang anghel ng Pahayag 18 noong Setyembre 11, 2001, tinanggihan ng Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw ang panghuling panawagan na bumalik sa mga dating landas. Mula noon ay tumigil na itong maging sungay ng tunay na Protestantismo sa Estados Unidos. Sa puntong iyon, nagsimula ang isang proseso ng pagsubok para sa mga pumiling tanggapin ang mensahe ng malakas na tinig na iyon at kainin ito, gaya ng itinipikal ni Juan nang bumaba ang anghel ng Pahayag 10 sa pasimula ng Adventismo noong Agosto 11, 1840. Ang bansang espirituwal na tumanggap ng balabal ng tunay na Protestantismo nang tanggihan ang mensahe ng unang anghel ay sumunod pagkatapos sa mga yapak ng tumalikod na Protestantismo sa pasimula ng Adventismo.

Ang tunay na Protestanteng sungay ay ipinagkaloob noon sa mga tumanggap sa mensahe sa munting aklat na nasa kamay ng anghel sa Apocalipsis 10. Ang proseso ng pagsubok sa pasimula ng Adventismo mula 1840 hanggang 1844 ay kumakatawan sa isang proseso ng pagsubok sa katapusan ng Adventismo mula Setyembre 11, 2001 hanggang sa batas ng Linggo sa Estados Unidos. Ang unang kasaysayan mula 1840 hanggang 1844, at ang proseso ng pagsubok na nagsimula noong Setyembre 11, 2001, ay nagmamarka ng isang dispensasyonal na paglipat mula

sa dating katawan ng mga mananampalataya na nagtaglay ng balabal ng Protestantismo tungo sa isang bagong katawan ng mga mananampalataya na tumatanggap ng balabal ng tunay na Protestantismo.

Mas mahalaga, sa ating pagsasaalang-alang sa landas ng mga inaring-ganap, na sa loob ng kasaysayang iyon ay may isang pagkadismaya na nagmamarka sa pasimula ng panahon ng pag-antala. Ang mga tapat ay naghihintay sa kanilang Panginoon sa panahong iyon, na nagwawakas sa pagbubukas ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi. Ang prosesong pagsubok na iyon sa pasimula ng Adventismo ay nagtapos nang matapos ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi noong Oktubre 22, 1844. Ang prosesong pagsubok sa wakas ay nagtatapos, para sa mga kinakatawan ni Juan, sa batas ng Linggo sa Estados Unidos. Ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi sa wakas ay magtatapos, gaya rin ng sa pasimula, at sa pasimula ng Adventismo ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ay binuksan bago ang pagwawakas ng proseso ng pagsubok. Ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi sa pasimula ay ngayon binubuksan sa wakas.

Ang mga marurunong na dalagang inaaring-ganap ay nakikipagtipan sa Diyos, samantalang ang mga masasamang mangmang na dalaga ay pumapasok sa isang tipan ng kamatayan.

Sa kanila ay sinabi niya, Ito ang kapahingahan na sa pamamagitan nito ay mapapahingahin ninyo ang napapagal; at ito ang kaginhawahan; gayunma'y ayaw nilang makinig. Ngunit ang salita ng Panginoon ay naging sa kanila: utos sa utos, utos sa utos; tuntunin sa tuntunin, tuntunin sa tuntunin; dito kaunti, at doon kaunti; upang sila'y yumaon, at mabuwal nang patalikod, at mabasag, at masilo, at madakip. Kaya nga pakinggan ninyo ang salita ng Panginoon, kayong mga manunuya, na namumuno sa bayang ito na nasa Jerusalem. Sapagkat inyong sinabi, Nakikipagtipan kami sa kamatayan, at may kasunduan kami sa impiyerno; kapag dumaan ang umaapaw na hagupit, hindi ito aabot sa amin: sapagkat ginawa naming kanlungan ang kasinungalingan, at sa ilalim ng kabulaanan ay nagkubli kami: Kaya nga ganito ang sabi ng Panginoong Diyos, Narito, naglalagay ako sa Sion ng isang batong saligan, isang batong subok, isang mahalagang batong panulukan, isang tiyak na saligan: ang sumasampalataya ay hindi magmamadali. Isaias 28:12-16.

Dinadala ng mga inaring-matuwid sa iglesia ang banal na mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, at pagkaraan niyon ay ipinapahayag nila ang mensahe ng ikalawang tinig habang tinatawag nila ang sangkatauhan na lumabas mula sa Babilonia.

Sa gayon, sa huling gawain ng pagbababala sa sanlibutan, dalawang natatanging panawagan ang inilalahad sa mga iglesia. Ang mensahe ng ikalawang anghel ay, “Bumagsak, bumagsak ang Babilonya, yaong dakilang lungsod, sapagkat pinainom niya ang lahat ng mga bansa ng alak ng poot ng kaniyang pakikiapid.” At sa malakas na sigaw ng mensahe ng ikatlong anghel ay may tinig na naririnig mula sa langit na nagsasabi, “Magsilabas kayo mula sa kaniya, bayan ko, upang huwag kayong makabahagi sa kaniyang mga kasalanan, at upang huwag kayong tumanggap ng kaniyang mga salot. Sapagkat ang kaniyang mga kasalanan ay umabot hanggang sa langit, at naalaala ng Diyos ang kaniyang mga kalikuan.” Review and Herald, Disyembre 6, 1892.

Ang mga lumalabas mula sa Babilonya at sumasanib sa mga lumalakad sa landas ng mga matuwid ay tinatanggap sa kawan sa pamamagitan ng tubig ng bautismo na kinakatawan ng pangalan ng makalangit na tatluhan. Ang mga inaaring-ganap, maging yaong kasalukuyang nakaririnig ng mensaheng ibinigay kay Juan sa Patmos, o yaong pagkatapos noon ay tinawag palabas ng Babilonya, ay pawang inaaring-ganap sa pagtanggap sa Espiritu Santo. Ang pagsasanib na iyon ng pagka-Diyos ng Espiritu Santo at ng pagkatao ng tao ay naisakatuparan, gaya ng itinanghal na huwaran nang akuin ni Cristo ang kalikasang pantao. Ang sandaang apatnapu't apat na libo ay kinatawan sa pamamagitan ng dalawang saksi, ang labindalawang anak ni Jacob at ang labindalawang alagad. Ang masasama ay kinakatawan ng ikalabintatlong lipi at ng ikalabintatlong alagad. Ang kapwa "ikalabintatlo" sa alinmang paglalarawan ay tinawag upang maging mga saserdote sa Diyos, at ang mga tumatanggi sa tawag na iyon ay kinakatawan ni Esau, samantalang ang nakababatang kapatid niyang si Jacob ay kumakatawan sa mga tumatanggap ng tawag. Si Esau at si Jacob ay kapwa kumakatawan sa mga Seventh-day Adventist na Laodiceano sa wakas ng sanlibutan. Ang isang uri ay tumatanggap sa banal na mensaheng ipinahatid sa pamamagitan ng mga sulatin ng propeta at nagiging Israel, samantalang si Esau ay nananatili sa kaniyang pangalan.

Siyempre pa, marami pang nakapaloob sa siyam na linyang ito ng Alpha at Omega, sapagkat ito ay isang maikling pagbubuod lamang ng mga pasimula at mga wakas sa Salita ng Diyos.

Siyam na linya ng kasaysayan, na kumakatawan sa mga kasaysayang propetiko mula sa paglalang hanggang sa Ikalawang Pagparito. Ang lahat ng siyam na linyang propetiko na ito, na tumutukoy sa mga pasimula at mga wakas, ay tuwirang nakaugnay sa unang tatlong talata ng ikatlong kabanata ng Pahayag. Ipinakikilala ng tatlong talatang iyon na ang Pahayag ni Jesucristo, na naaalisan ng tatak kaagad bago magsara ang panahon ng probasyon, ay isang kapahayagan ng malikhaing kapangyarihan ng Diyos. Alin pang kapangyarihan ang makabubuo ng gayong masalimuot na hinabing magkakaugnay na patotoo mula sa iba't ibang saksi, na nagpatotoo mula sa panahon ni Moises hanggang sa kapanahunan ni Juan na Tagapahayag?

Hubarin mo ang iyong mga sapatos, sapagkat banal na lupa ito.